Printre afişe şi standuri

În Chişinău, chiar la colţ cu fostul magazin „Lumea copiilor", a apărut un stand nou. Este primul stând care m-a făcut să simt că trăim într-o eră nouă, care a depăşit prejudecăţile păgâne, într-o eră umană. Standul are dimensiuni impunătoare şi reprezintă simbolul grafic al oamenilor infirmi, cu inscripţia: „Aceşti oameni există…"

Până şi în slăvita Grecie, patria democraţiei, infirmii erau aruncaţi la groapa, iar în Vechiul Testament „orbul şi şchiopul nu intrau în casa Domnului" (2 Regi 5, 8). Hristos „a deschis ochii celor orbi şi a scos din temniţa pe cei robiţi" (Isaia 42, 7). Mesajul evanghelic a descătuşat minţile popoarelor şi a creat o nouă atitudine faţă de om, una mai nobilă şi mai înălţătoare, necondiţionată de starea noastră socială, materială sau fizica. Sf. Vasile cel Mare a numit venirea lui Hristos în trup „ziua de naştere a omenirii".

Nu ştiu în ce măsură a fost el observat din cauza codrului de standuri cu femei frumoase, reclame la ţigări şi prezervative. Important este ca el există şi ca Primăria oraşului ar putea înmulţi aceste exemple de umanizare a străzilor capitalei.

Dincolo de impresia de modernizare a societăţii noastre, eu cred că modul nostru de receptare se întoarce la timpurile picturilor rupestre. Pentru oamenii de atunci nu existau litere care să sugereze, de exemplu, cuvântul barza, dar exista simbolul grafic al berzei. La fel reprezentau oamenii de atunci şi alte repere din viaţa lor, vânătoarea, munca în câmp, scenele erotice. Cred că şi în societatea noastră s-au înmulţit oamenii care nu mai practică şi alte lecturi decât cele de pe standurile publicitare. De aceea, conţinutul acestora ar putea fi diversificat, poate nu ar strica chiar unele mesaje educative.

În penitenciarul de la Tighina, unde mi s-a întâmplat să slujesc ca diacon, exista un stand, care m-a determinat să cred că afişarea femeilor nu este întotdeauna indecentă. Dimpotrivă, femeia din puşcăria din Tighina, ca şi standul cu infirmul din centrul Chişinăului, e o formă de predică. E o femeie tânără cu un copil în braţe, sub care scrie: „Papa, mă tebia jdiom". Pentru că trăim în era experimentelor, aş propune şi eu unul. Să împrumute Primăria modelul acestui stând, chiar dacă e stângaci executat, şi să-l expună în locul tuturor reclamelor la prezervative „Cool", măcar pentru o săptămână. Să depăşim, încetul cu încetul, spaima de viaţă.

FLUX, 5 iulie 2001